

חורים שחורים

אומרת עלי להיות חרד. שקול. נסער. דרוף. תקיף ומתון בכל מעמד. בכל שעה.
 אומרת עלי לצאת למסע.
 אומרת עלי להפצע.
 אומרת עלי לשפך דמי. לשרף דמים.
 אומרת עלי לברך את הזבל. לא להתעכב אצל השושנה.
 אומרת עלי להביס ולהכניע.
 אומרת עלי לשוב לביתי.
 אומרת שובי אחריתי.
 אומרת לא יהיה קוסם.

איך אדע

אך איך אדע.
 מה פרוש "דומה לנבירת הכוכבים בשמים".
 מה זה "הרוח לא ישובה".
 רק מפיטים קונים את הקשקוש הזה.

כוכבים לא עולים לא נוברים. עננים לא נופלים. רקיעים
 לא נפתחים.
 איך בלא תשובה.
 איך "רגל אחת באדם הכהן והשניה בכלפור".
 מה זה "ירידה צרף עליה כבן יהודה".
 את האמת בבקשה.
 את האמת העירמה.
 ערותה.
 ואפלו היא על קבים
 ואפלו בחדר מיון
 ואפלו חסרת הכרה
 וששה רופאים מנשימים.
 איך ללא תשובה.
 אנשים לא נוהגים כך.
 לא מן הכדידות אני ירא.
 את היותך ואי היותך אני ירא.
 לנקדת המוצא בבקשה –
 יד. ורגל. דלת. רצפה
 ותנועה רחבה
 ואור נברא.

יום בו העולם עננים וערפל ומעילים

יום בו העולם ערפל ומעילים.
 יום בו שמים נטשו. הדשא נטל אנו.
 יום בו אתה מטיל אבן באגם. עגולים מסרבים בוא.
 יום בו הזמן בצה טובענית ושכחה פורצת גדר.
 יום בו כל אחד אתה ואתה הוא האחר.
 יום בו ננעץ באויר מסמר
 יום בו הסירו משקפיה
 יום כף יד סוגרת על עיניה
 פוקעות זכיותיה.
 צער לא מכה בתך.
 לא מתגרה. לא חורש רעה. לא נוטע פחד
 אין בצער שמץ זדון.
 אוהב בריות, ערוציו רכים, זרמיו לוטפים
 אך יש והוא מגלה חריצות.
 מזין, חורף כל שבדרכו.

מתוך הספר שירים 9 שייצא לאור בהוצאת הקיבוץ המאוחד

והתריע מפני התוצאות. אפשר, לכן, לומר כי העובדה שלא שעו לעצתו,
 היא הסיבה הישירה לחורבן. זו היתה גם הטרגדיה האישית שלו, שאותה
 מבליט לאו בספרו: נביא העומד מנגד, שנוא ודחוי בגלל נבואות לא-
 פטריוטיות, אך נאמן עד הסוף המר לבשורתו. ב"אחרית דבר" לספר
 מציע לנו המחבר להיטיב דרכינו המוסריות-חברתיות מתוך אחריות
 לגורל הבית השלישי. כדאי להוסיף כאן שראוי בהקשר זה לעיין גם
 בעצותיו האסטרטגיות של הנביא, להימנע מעימות עם מעצמה אזורית,
 לפני כל החלטה גורלית לעתיד ישראל. ❖

כפופים לאומות ואינם עצמאיים כבעבר. להוראת שעה זו של ירמיהו לא
 נקבע זמן והיא קיימת לאורך הגלות וגם בחזרה לארץ ישראל.
 לסיכום נאמר: שלושה חורבנות בעת העתיקה סבלה ישראל מידי
 מעצמות אזוריות ועולמיות: חורבן ממלכת ישראל מידי אשור (722
 לפנה"ס), חורבן בית ראשון מידי בבל (586 לפנה"ס), חורבן בית שני
 מידי רומי (70 לספירה). לעניות דעתי, וראוי שהמחקר ההיסטורי ייתן
 דעתו על כך, ירמיהו, אף שאין הוא אומר לנו זאת מפורשות, היה
 הראשון שהבין את הסכנה שבהתייצבות מול מעצמה אזורית כבבל